

﴿ احكام عدليه ﴾

ΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

ΗΤΟΙ

ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΗΞ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΦΩΤΙΑΔΟΥ.

ΚΑΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΒΙΘΥΝΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΑΔΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΜΕΤΑ ΣΧΟΛΙΩΝ, ΕΡΜΗΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.

(کتاب اقرار)

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ'.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
1876.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.

ΚΟΜΙΤΗΣ ΚΑΜΟΤΕΣ
ΑΣΤΥΚΟΣ ΚΩΔΗΣ

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ
ΚΑΜΟΤΕΣ

ΚΑΜΟΤΕΣ

ΚΑΜΟΤΕΣ

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ

ΤΟΥ ΟΙΚΤΙΡΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΘΕΟΥ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΝ.

ΕΝΕΡΓΕΙΣΘΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ'.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

(Σύγκειται ἐκ τεσσάρων τίτλων).

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΝΟΜΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΠΕΡΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

*Αρθρ. 1572. اقرار اقرار, ὁμολογία λέγεται ἢ παρὰ τινος ἀναγνώρισις τοῦ πρὸς ἕτερον χρέους αὐτοῦ.

Ὁ ὁμολογῶν λέγεται قمر *μουκῆρρ*, ἐκεῖνος δὲ ὑπὲρ οὗ γίνεται ἡ ὁμολογία اقرار *μουκάρρουν* λέχ, καὶ ἡ ὁμολογηθεῖσα ἀπαίτησις قمر *μουκάρρουν* μπίχ.

*Αρθρ. 1573. Ὁ ὁμολογῶν πρέπει νὰ ἦναι ἐνήλιξ καὶ νὰ ἔχη σώας τὰς φρένας.

*Ακυρὸς ὅθεν εἶναι ἡ ὁμολογία τῶν ἀνηλίκων, τῶν μανιακῶν καὶ τῶν ἡλιθίων ἢ νηπιαζόντων.

*Ακυρὸς εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ κατ' αὐτῶν ὁμολογία τῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων αὐτῶν.

Ὁ ἀνεπτυγμένην ὅμως ἔχων τὴν κρίσιν καὶ χειρόφρετος ὢν ἀνήλιξ ἐκλαμβάνεται ὡς ἐνήλιξ ἐν ταῖς ὑποθέσει δι' ἃς ἐγκύριος ἐχειραφετήθη.

* Ἀρθρ. 1574. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη σώας τὰς φρένας ἐκεῖνος ὑπὲρ οὗ γίνεται ἡ ὁμολογία.

Ἐὰν ὅθεν ὁμολογήσῃ τις ὅτι ὀφείλει πράγμα τι εἰς ἀνήλικα μὴ ἔχοντα ἀνεπτυγμένην τὴν κρίσιν, ἡ ὁμολογία του εἶναι ἐγκυρος καὶ ὀφείλει νὰ δώσῃ τὸ πρᾶγμα.

* Ἀρθρ. 1575. Ἡ ὁμολογία πρέπει νὰ γίνεται ἐξ οἰκείας βουλήσεως τοῦ ὁμολογοῦντος.

* Ἄκυρος ὅθεν εἶναι ἡ ὁμολογία ἡ διὰ τῆς βίας ἀποσπασμένη (ἄρα ἄρθρ. 1006.)

* Ἀρθρ. 1576. Ὁ ὁμολογῶν δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκηται ὑπὸ δικαστικὴν ἀπαγόρευσιν. (ἄρα βιβλ. ἀπαγορευσεως κεφ. β'. γ'. καὶ δ'.)

* Ἀρθρ. 1577. Ἡ ὁμολογία πρέπει νὰ μὴ διαφεύδεται ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων.

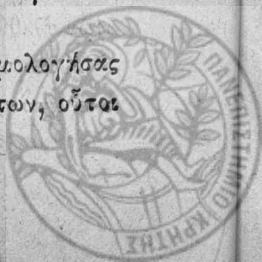
Ἐὰν ὅθεν πᾶσι οὗ ἡ τοῦ σώματος ἀνάπτυξις προδίδει ὅτι εἶναι ἀνήλιξ, καὶ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι ἐνήλιξ ἡ ὁμολογία του αὕτη εἶναι ἄκυρος.

* Ἀρθρ. 1578. Ὁ ὑπὲρ οὗ γίνεται ἡ ὁμολογία δὲν πρέπει νὰ ᾖ ἐντελῶς ἄγνωστον πρόσωπον δὲν βλάπτει ὅμως καὶ ἡ μικρὰ περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἄγνοια.

Π. X. Ἐὰν δεικνύων τις ὅπερ κρατεῖ πρᾶγμα εἴπη ἀπλῶς ὅτι ἀνήκει εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἄκυρος· ἄκυρος ἐπίσης εἶναι ἡ ὁμολογία του, ὅταν εἴπη, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἀνήκει εἰς ἕνα ἐκ τῶν κατοίκων τῆς δεῖνα πόλεως, ἡ δὲ πόλις ἐκεῖνη κατοικεῖται ὑπὸ ἀορίστου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων.

Ἐὰν ὅμως εἴπη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνήκει εἰς τὸν ἕτερον τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, ἢ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κατοίκων τῆς δεῖνα συνοικίας (ὢν ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὠρισμένος καὶ γνωστός) τότε ἡ ὁμολογία του εἶναι ἐγκυρος.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ᾗτοι ἐν ἐκείνῃ καθ' ἣν ὁ ὁμολογῆσας εἶπεν, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνήκει εἰς τὸν ἕτερον δύο ἀνθρώπων, οὗτοι

δύνανται, ἂν συμφωνῶσι νὰ λάβωσι τὸ πρᾶγμα παρὰ τοῦ ὁμολογήσαντος καὶ τότε γίνονται συγκύριοι αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲ δὲν συμφωνῶσι, δύναται ἑκάτερος αὐτῶν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ὁμολογήσαντα ὄρκον, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἰδικόν του (τοῦ ἐπιβάλλοντος τὸν ὄρκον).

Καὶ ἂν μὲν ὁ ὁμολογήσας δὲν δεχθῇ, οὔτε τὸ ἐνός οὔτε τοῦ ἄλλου τὸν ὄρκον, τότε τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται κοινὸν ἀμφοτέρων κτῆμα, ὡς εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν.

Ἐὰν δὲ ἀποποιηθῇ μόνον τὸν παρὰ τοῦ ἐνός προταθέντα αὐτῷ ὄρκον, τότε τὸ πρᾶγμα παραδίδεται ὅλον εἰς ἐκείνον οὗ τὸν ὄρκον δὲν ἐδέχθη ὁ ὁμολογήσας.

Ἐὰν τέλος ὁ ὁμολογήσας δεχθῇ καὶ τὸν παρὰ τοῦ ἐνός καὶ τὸν παρὰ τοῦ ἑτέρου προταθέντα αὐτῷ ὄρκον, τότε ἀπαλλάττεται τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν καὶ τὸ πρᾶγμα μένει εἰς αὐτόν.

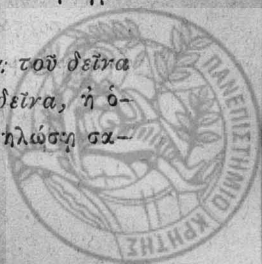
ΤΙΤΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΠΟΤΕ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΟΥΧΙ.

Ἄρθρ. 1579. Ἡ ὁμολογία εἶναι ἔγκυρος οὐ μόνον ὅταν ἔχη ἀντικειμένον βέβαιον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀναφέρεται εἰς ἀβέβαιόν τι.

Τὸ ἀβέβαιον ὅμως τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὁμολογίας καταστρέφει τὸ κύρος αὐτῆς, ὅταν πρόκειται περὶ ἀγοραπωλησίας, ἢ μισθώσεως καὶ παντὸς ἄλλου συναλλάγματος τὸ ὅποσον κατὰ τὸν νόμον θεωρεῖται ἄκυρον, ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ δὲν εἶναι πρᾶγμα βέβαιον οἷον:

Ἐὰν τις εἴπῃ: παρ' ἐμοὶ εἰρήσκειται προκαταθήκη τι τοῦ δεινα ἀνθρώπου, ἢ ἐγὼ ἤρπασα ἢ ἐκλεψα πρᾶγμα τι τοῦ δεινα, ἢ ὁμολογία του αὕτη εἶναι ἔγκυρος, καὶ ἀναγκάζεται νὰ δηλώσῃ σα-

φῶς εἰς τί συνίσταται ἡ παρακαταθήκη, ἢ τὸ ἀρπαγὲν, ἢ κλαπέν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀόριστως ὠμολόγησεν.

Ἐάν ὁμως εἴπῃ: ἐγὼ ἐπώλησα εἰς τὸν δεῖνα πρᾶγμα τι, ἢ ἐμισθώσα τι παρ' αὐτοῦ, ἡ ὁμολογία του αὐτῆ εἶναι ἄκυρος καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ τῆς βίας, ἵνα δηλώσῃ τί ἐστὶν ὅπερ ἐπώλησεν ἢ ἐμισθώσε πρᾶγμα.

Ἄρθρ. 1580. Ἡ ὁμολογία δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς παραδοχῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ ἐγένετο διὰ νὰ καταστῇ ἔγκυρος.

Ὅταν ὁμως ἐκεῖνος ἀπορρίψῃ αὐτήν, καθίσταται ἄκυρος.

Ἐάν δὲ ἀπορρίψῃ ἐν μόνον μέρος τοῦ ὁμολογηθέντος πράγματος, τότε ἡ ὁμολογία ἀκυροῦται διὰ μόνον τὸ ἀπορρίφθῆν μέρος, διὰ δὲ τὸ λοιπὸν μένει ἔγκυρος.

Ἄρθρ. 1581. Ὅταν ὁ ὁμολογῶν καὶ ὁ ὑπὲρ οὗτος ὁμολογεῖ δὲν συμφωνῶσιν ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν ἐξ ἧς ἐπήγασεν ἡ ὁμολογουμένη ἀπαιτήσεις, ἢ τοιαύτη ἀσυμφωνία δὲν παραβιάπτει τὸ κύρος τῆς ὁμολογίας.

Π. Χ. Ἐάν ὁ ἐνάγων ἀπαιτῇ χίλια γρόσια ὡς προερχόμενα ἐκ δανείου, ὁ δὲ ἐναγόμενος ὁμολογῇ ὅτι ὀφείλει χίλια γρόσια ὡς ἀξίαν ἀγορασθέντος πράγματος, ἢ τοιαύτη ἀσυμφωνία αὐτῶν δὲν παραβιάπτει τὸ κύρος τῆς ὁμολογίας.

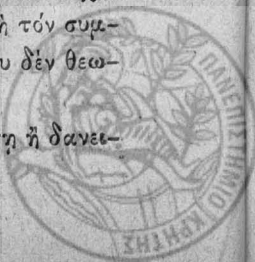
Ἄρθρ. 1582. Ἡ αἴτησις συμβιβασμοῦ ἐπὶ ἀπαιτήσεώς τινος ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν τῆς ἀπαιτήσεως.

Δὲν εἶναι ὁμως ὁμολογία καὶ ἡ αἴτησις συμβιβασμοῦ ἐπὶ τῆς περὶ τῆς ἀπαιτήσεως ἐκείνης ἀγωγῆς. οἶον:

Ἐάν τις εἴπῃ ἐτέρῳ: μοι ὀφείλεις χίλια γρόσια, πλήρωσον αὐτά· ἐκεῖνος δὲ ἀπαντήσῃ ζητῶν συμβιβασμὸν οὕτως: ἄς συμβιβασθῶμεν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγτὶ ἐπτακοσίων γροσίων, διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ὁμολογεῖ τὸ χρέος τῶν χιλίων γροσίων.

Ἐάν ὁμως ἀπαντήσῃ: ἄς συμβιβασθῶμεν ἐπὶ τῆς περὶ τῶν χιλίων τούτων γροσίων ἀξιώσεώς σου, ἂν ζητήσῃ δηλαδὴ τὸν συμβιβασμὸν μόνον πρὸς ἄρσιν τῆς διαφορᾶς, ἢ ἀπάντησις του δὲν θεωρεῖται ὡς ὁμολογία τοῦ εἰρημένου χρέους.

Ἄρθρ. 1583. Ἐάν τις ζητήσῃ νὰ ἀγοράσῃ ἢ μισθώσῃ ἢ δανει-

σθῆ πρᾶγμα τι παρὰ τοῦ κατέχοντος αὐτό, ἢ πράξις του αὐτῆ ἰσοδυναμεί πρὸς ὁμολογίαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἰδικόν του. Τὸ αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε καὶ ἂν ἐζήτει νὰ δωρηθῆ ἢ παρακατατεθῆ αὐτῷ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἢ ἂν ἐδέχετο αὐτὸ ὡς παρακαταθήκην ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ κατέχοντος αὐτό.

Ἄρθρ. 1584. Ἡ ὑπὸ αἵρεσιν γινομένη ὁμολογία εἶναι ἄκυρος.

Ἡ ὑπὸ προθεσμίαν ὅμως γινομένη θεωρεῖται ὡς ὁμολογία χρέους ἐμπροθέσμου.

Π. Χ. Ὅταν τις εἴπῃ ἐτέρῳ: ἐὰν μεταβῶ εἰς τὸ δεῖνα μέρος ἢ ἐὰν ἀναλάβω τὴν δεῖνα ὑπόθεσιν, θὰ σοὶ ὀφείλω τόσα γρόσια, ἢ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ ὁμολογήσας δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὸ εἰρημένον ποσόν. Ἐὰν ὅμως εἴπῃ: ὅταν θὰ ἔλθῃ ἢ πρώτη ἡμέρα τοῦ δεῖνα μηνός ἢ ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, θὰ σοὶ ὀφείλω τόσα γρόσια,, ὁμολογεί χρέος ἐμπροθέσμον καὶ εἰς τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ εἰρημένον ποσόν. (ὄρα ἄρθρ. 40).

Ἄρθρ. 1585. Ἐγκυρος εἶναι ἡ ὁμολογία ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον πρᾶγμα κοινὸν ἐξ ἀδιανεμήτου οἴου.

Ἐὰν τις ὁμολογήσῃ ὅτι ἰδανική τις μερίς (οἶον τὸ ἡμισυ ἢ τὸ τρίτον) κτήματός τινος τελείας ἰδιοκτησίας (ἐμ μούλκ) εἰς χεῖράς του εὐρισκομένου ἀνήκει εἰς ἕτερόν τινα καὶ οὗτος ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, μετὰ δὲ ταῦτα πρὶν ἢ γείνη ὁ χωρισμὸς καὶ ἢ παράδοσις τῆς μερίδος, ἀποθάνῃ ὁ ὁμολογήσας, τὸ ἀδιανεμήτον τοῦ πράγματος δὲν παραβλάπτει τὸ κύρος τῆς ὁμολογίας ἐκείνης.

Ἄρθρ. 1586. Ἡ διὰ γνωστῶν νευμάτων καὶ σημείων ὑπὸ ἀλλάλου γινομένη ὁμολογία εἶναι ἔγκυρος.

Ἄκυρος ὅμως εἶναι ἡ διὰ νεύματος ἢ ἄλλου σημείου γινομένη ὁμολογία παρ' ἀνθρώπου ἔχοντος τὴν χρῆσιν τῆς φωνῆς.

Π. Χ. Ἐὰν ἐρωτηθεῖς τις, ἂν ὀφείλῃ τόσα γρόσια εἰς τὸν δεῖνα, κλίην καταφατικῶς τὴν κεφαλὴν, τὸ νεῦμά του τοῦτο δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁμολογία τοῦ χρέους.

ΤΙΤΛΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΠΕΡΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

(Διαιρείται εἰς τρία κεφάλαια).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

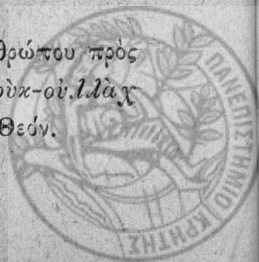
ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

Ἄρθρ. 1587. Συμφώνως τῷ ἐβδομηκοστῷ ἐνάτῳ ἄρθρῳ, ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ καταδικάζεται. Ἄλλ' ὅταν ἡ ὁμολογία του ἀποδειχθῇ ψευδῆς διὰ δικαστικῆς ἀποράσεως, μένει ἄνευ ἀποτελέσματος.

Π. Χ. Κατέχει τις πράγμα τι ὅπερ ἠγόρασε παρ' ἑτέρου· τρίτος δέ τις διεκδικεῖ αὐτό ὡς ἴδιον· κατὰ τὴν διαδικασίαν ὁ ἀγοραστὴς διατείνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνήκεν εἰς τὸν δεῖνα παρ' οὗ ἠγόρασεν αὐτό, ἀλλ' ὁ ἀντιδίκος ἀποδεικνύει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ψευδῆ καὶ τὴν ἰδίαν ἀξίωσιν βᾶσιμον καὶ ἡ ψῆφος τοῦ δικαστοῦ παραδίδωσιν αὐτῷ τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀγοραστὴς ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος, διότι καὶ τοι ὁ ἀγοραστὴς ἀποκρούων τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμολόγησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο κτῆμα τοῦ πωλητοῦ, ἐπειδὴ ὁμως ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ διεψεύσεν αὐτὸν, ἡ ὁμολογία αὐτοῦ μείνασα ἄνευ κύρους δὲν δύναται νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγωγῆς.

Ἄρθρ. 1588. Ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ἀπαιτήσεσιν (حقوق عبادت خردگه یمپادد) (1) οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ ὅ,τι ἤδη ὁμολόγησε.

(1) Τὸ حقوق عبادت خردگه یمپادد = χρέη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς ὁμοίους του ἔχει ὡς ἀντίθετον τὸ حقوق خردگه یمپادد = δίκαια τοῦ Θεοῦ, ἦτοι χρέη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν.

Π. Χ. Ἐάν ἀφοῦ ὁμολογήσῃ τις ὅτι ὀφείλει τόσα γρόσια εἰς τὸν δεινα, εἶπῃ ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν ὁμολογίαν του ταύτην, ὁ δεύτερος οὗτος λόγος οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν, δι' ὃ καταδικάζεται κατὰ τὴν ὁμολογίαν του.

*Ἀρθρ. 1589. Ἐάν ἰσχυριθῇ τις ὅτι ψευδῶς ὁμολόγησέ τι, προσκαλεῖται ὁ ἀντίδικός του νὰ ὀρκισθῇ ὅτι ἡ ὁμολογία δὲν ἦτο ψευδής.

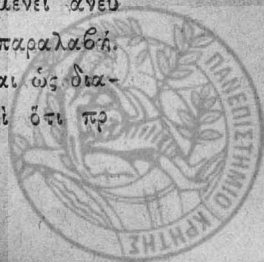
Παρ. χαρ. Ἐάν δούς τις ἐτέρῳ ἔγγραπον ὁμολογον, ὅτι ἐδανείσθη παρ' αὐτοῦ τόσα γρόσια, ἰσχυρισθῇ ἀκολούθως ὅτι καὶ ται παρὰ τοῦ δανειστή δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὸ ἐν αὐτῷ δηλούμενον ποσόν, προσκαλεῖται ὁ δανειστής νὰ ἐπιβεβαιώσῃ δι' ὄρκου, ὅτι ἡ ἔγγραφος ἐκείνη ὁμολογία δὲν εἶναι ψευδής.

*Ἀρθρ. 1590. Ἐάν ὁμολογήσῃ τις, ὅτι ὀφείλει τινὶ ποσόν τι οὗτος δὲ ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ ποσόν ἐκεῖνο δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀλλ' εἰς δευτέρον τινα, καὶ ὁ δεύτερος ἐπιβεβαιώσῃ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ πρώτου, τὸ δάνειον ἐπιδικάζεται εἰς τὸν δεύτερον, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς παραλαβῆς ἀνήκει πάντοτε εἰς τὸν πρῶτον· δηλαδή ἐάν ἀπαιτήσῃ αὐτὸ ὁ δεύτερος, δὲν ἀναγκάζεται ὁ ὀφειλέτης νὰ πληρῶσῃ τὸ χρέος του εἰς αὐτόν. Ἐάν ὁμως ἰδίᾳ προαιρέσει πληρῶσῃ ὁ ὀφειλέτης τὸν δεύτερον, ἀπαλλάττεται τοῦ χρέους καὶ ὁ πρῶτος δὲν δύναται πλέον νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΤΟΣ.

*Ἀρθρ. 1591. Ἐάν ὁ ὁμολογήσας παρέστησῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμολογίας του ὡς ἴδιον αὐτοῦ πρᾶγμα, ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἰσθδυναμει πρὸς δωρεάν καὶ ἐπομένως εἶναι ἀτελής (ἤτοι μένει ἄνευ ἐνεργείας) ἐν ὅσῳ δὲν γείνη ἡ παράδοσις καὶ ἡ παραλαβή. Ἐάν ὁμως δὲν παρέστησεν αὐτὸ ὡς ἴδιον, τότε θεωρεῖται ὡς διακηρύξας ὅτι τὸ πρᾶγμα ποτὲ δὲν ἦτο ἰδικόν του, καὶ ὅτι πρ

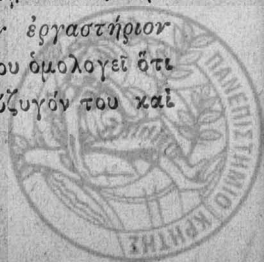

τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ ἀνῆκεν εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐποίησεν αὐτήν.

Π. Χ. Ἐάν τις εἴπῃ: Πάντα τὰ πράγματά μου τὰ ὅποια εὐρισκονται εἰς τὴν κατοχὴν μου εἰσὶ κτῆμα τοῦ δεῖτος, ἐγὼ δὲ οὐδεμίαν κυριότητα ἔχω ἐπ' αὐτῶν, διὰ τοῦ λόγου τούτου δωρεῖ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ γείνη ἡ παράδοσις. Ἐάν ὅμως εἴπῃ: ἐκτός τῶν ἐνδυμάτων τὰ ὅποια φέρω, πάντα τὰ ἄλλα πράγματα ἅπερ ὡς ἐμὰ θεωροῦνται ἀνήκουσιν εἰς τὸν δεῖτα, ἐγὼ δὲ οὐδεμίαν κυριότητα ἔχω ἐπ' αὐτῶν, τότε διακηρύττει ὅτι ἐκτός τῶν ἐνδυμάτων ἅπερ φέρει, πάντα τὰ λοιπὰ πράγματα ἅπερ ἀποδίδονται αὐτῷ, ἤτοι θεωροῦνται ὡς κτῆμά του, δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ ἰδικά του, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν δεῖτα ἐκείνον. Εἰς τὴν ὁμολογίαν ὅμως ταύτην δὲν ἐμπεριλαμβάνονται καὶ ὅσα πράγματα ἤθελεν ἀποκτήσει μετ' αὐτήν.

Ἐπίσης ἐάν τις εἴπῃ: πάντα τὰ πράγματά μου τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μου τούτῳ, ἀνήκουσιν εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν μου, ἐγὼ δὲ οὐδεμίαν κυριότητα ἔχω ἐπ' αὐτῶν, διὰ τούτου τοῦ λόγου δωρεῖ εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν του πάντα τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἐκείνῳ εὐρισκόμενα πράγματά του καὶ ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη ἡ παράδοσις. Ἐάν ὅμως εἴπῃ: πάντα τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μου τούτῳ εὐρισκόμενα πράγματα ἀνήκουσιν εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν μου, διὰ τοῦ λόγου τούτου ἀποκηρύττει τὴν κυριότητα τῶν πραγμάτων ἐκείνων καὶ ὁμολογεῖ ὅτι εἰσὶ κτῆμα τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του. Ἄλλ' ἐάν μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἀποθέσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἕτερα πράγματα, ταῦτα δὲν ἐμπεριλαμβάνονται εἰς αὐτήν.

Ἐπίσης ἐάν τις εἴπῃ: τὸ εἰς τὴν δεῖτα θέσειν κείμενον ἐργαστήριόν μου, εἶναι κτῆμα τῆς συζύγου μου, ὁ λόγος οὗτος ἀποτελεῖ δωρεάν καὶ χρήζει παραδόσεως. Ἐάν ὅμως εἴπῃ: τὸ εἰς τὴν δεῖτα θέσειν κείμενον καὶ ὡς ἐμὸν θεωρούμενον ἐργαστήριον εἶναι κτῆμα τῆς συζύγου μου, διὰ τοῦ λόγου τούτου ὁμολογεῖ ὅτι ἀνέκαθεν τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο ἀνῆκεν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ οὐχὶ εἰς αὐτόν.

*Αρθρ. 1592. Ἐάν τις εἶπῃ περὶ ἐργαστηρίου ὅπερ κατέχει διὰ τίτλου ἰδιοκτησίας (تسلیه مطلقاً سنیعت): τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν δειτρα, ἐγὼ δὲ οὐδὲν δικαίωμα κυριότητος ἔχω ἐπ' αὐτοῦ, τοῦ ὀνόματός μου εἰκορικῶς μνημονομένου ἐν τῷ τίτλῳ τῆς ἰδιοκτησίας· ἢ ἐάν, προκειμένου περὶ ἐργαστηρίου ὅπερ ἠγόρασε διὰ τίτλου ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ γεγραμμένου, εἶπῃ: τὸ ἐργαστήριον τοῦτο εἶχον ἀγοράσει διὰ λογαριασμὸν τοῦ δειτρος καὶ τὰ χρήματα ἅπερ εἶχον δώσει ὡς τίμημα ἦσαν ἰδικά του, εἰκορικῶς δὲ ἐγράψῃ ἐν τῷ τίτλῳ τὸ ὄνομά μου, διὰ τοῦ λόγου τούτου ὁμολογεῖ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἐργαστήριον εἶναι πραγματικῶς κτῆμα τοῦ δειτρος ἐκείνου.

*Αρθρ. 1593. Ἐάν τις εἶπῃ: καὶ τοι ἐν τῷ ὁμολόγῳ ὅπερ φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ δειτρος μνημονεύεται τὸ ὄνομά μου ὡς δανειστοῦ, τὸ περιεχόμενον ποσὸν ἀνήκει εἰς τὸν δειτρα, ἢ δὲ μρεία τοῦ ὀνόματός μου εἶναι εἰκορική, διὰ τοῦ λόγου τούτου ὁμολογεῖ ὅτι τὸ δάνειον ἀνήκει πραγματικῶς εἰς τὸν δειτρα ἐκείνον.

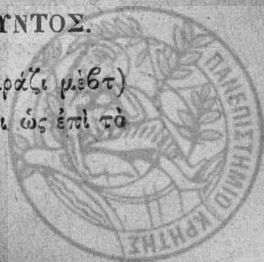
*Αρθρ. 1594. Ἐάν τις ἐν καταστάσει ὑγείας διατελῶν, ἀποκρήρῃ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον τῆς ὁμολογίας τὴν κυριότητα πράγματός τινος, ἢ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ὄνομά του εἰκορικῶς ἀναφέρεται που, ἢ ὁμολογία του αὐτῆ εἶναι ἔγκυρος καὶ δυνάμει αὐτῆς καὶ αὐτὸς ζῶν καταδικάζεται καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἐάν δὲ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐποίησε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιθανατίου ἀσθενείας του, τότε ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἐπομένου κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΩΣ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΟΣ.

*Αρθρ. 1595. Ἐπιθανάτιος ἀσθένεια (مرض موت ماراڑی مبعث) λέγεται ἐκείνη ἢ ἀσθένεια ἣτις ἀφ' ἑνὸς μὲν συνεπάγεται ὡς ἐπὶ τὸ

πλείστον τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμποδίζει τὸν ἀσθε-
νή, νὰ θεωρῇ, ἐάν μὲν εἶναι ἀνὴρ, τὰς ἐκτὸς τῆς οἰκίας ὑποθέσεις
του, ἐάν δὲ γυνή, τὰς ἐντὸς τῆς οἰκίας, καὶ καταλήγει εἰς θάνα-
τον πρὶν ἢ παρέλθῃ ὀλόκληρον ἔτος ἀφ' ἧς περιῆλθεν εἰς τὴν κα-
τάστασιν ταύτην ὁ ἀσθενής. Δὲν λαμβάνεται δὲ ὑπ' ὄψιν, ἂν ὁ
ἀσθενής διετέλεσε κληθήρης ἢ μή.

Ἐάν δὲ ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς παραταθῇ ὑπὲρ τὸ ἔτος,
διατηρουμένη πάντοτε ἡ αὐτή, ὁ ἀσθενής θεωρεῖται ὡς ὑγιής
ἐνόσω δὲν μεταβάλλεται ἐπὶ τὸ χειρόν ἢ ἀσθενεία του, καὶ πάσαι
αἱ πράξεις αὐτοῦ ἰσχύουσιν ὡς αἱ τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου.

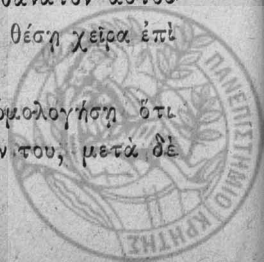
Ἐάν ὅμως ἡ ἀσθένεια μεταβληθῇ ἐπὶ τὸ χειρόν καὶ πρὶν ἢ πα-
ρέλθῃ ὀλόκληρον ἔτος ἀποθάνῃ ὁ ἀσθενής, ἡ κατάσταση ἐν ἧ διε-
τέλεσεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς χειροτερεύσεως τῆς ἀσθενείας μέχρι
τοῦ θανάτου αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἐπιθανάτιος ἀσθένεια.

Ἄρθρ. 1596. Ἡ ὁμολογία ἦν ἐν ἐπιθανατίῳ καταστάσει ποιεῖ
ἄνθρωπος, ὅστις οὐδένα ἔχει κληρονόμον, ἢ σύζυγον μὴ ἔχων
ἄλλον κληρονόμον παρὰ τὸν ἕτερον σύζυγον ἐκλαμβάνεται ἀντὶ
διαθήκης.

Ἐάν, ὅθεν, στερούμενός τις κληρονόμων καὶ ἐπιθανατίως ἀσθε-
νῶν, ὁμολογήσῃ ὅτι πάντα τὰ πράγματα αὐτοῦ ἀνήκουσιν εἰς
ἄλλον τινὰ καὶ διακηρύξῃ ὅτι αὐτὸς οὐδὲν δικαίωμα κυριότητος
ἔχει ἐπ' αὐτῶν, ἡ ὁμολογία του αὕτη εἶναι ἔγκυρος· δι' ὃ μετὰ
τὸν θάνατόν του, ἡ διεύθυνσις τοῦ δημοσίου θησαυροῦ δὲν δύνα-
ται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἐάν ὁ εἰς τῶν συζύγων ἐπιθανατίως ἀσθενῶν, καὶ μηδένα
ἄλλον κληρονόμον ἔχων ἐκτὸς τοῦ ἑτέρου συζύγου ὁμολογήσῃ ὅτι
πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ εἰσὶ κτῆμα τοῦ ἐπιζῶντος συζύγου
καὶ διακηρύξῃ ὅτι αὐτὸς οὐδὲν δικαίωμα κυριότητος ἔχει ἐπ' αὐτῶν,
ἡ ὁμολογία του αὕτη εἶναι ἔγκυρος καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ
ἡ διεύθυνσις τοῦ δημοσίου θησαυροῦ δὲν δύναται νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ
τῆς κληρονομίας του.

Ἄρθρ. 1597. Ἐάν τις ἐν ἀσθενείᾳ διατελῶν ὁμολογήσῃ ὅτι
πράγμα τι αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τινὰ τῶν κληρονόμων του, μετὰ δὲ

ταῦτα ἀναλάβῃ ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτοῦ ἔχει πλήρεις κύρος.

Ἄρθρ. 1598. Ἐάν τις ἐπιθανάτιως ἀσθενῶν ὁμολογήσῃ ὅτι ὄρισμένον τι πρᾶγμα ἀνήκει εἰς τινὰ ἐκ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἢ ὅτι ὀφείλει αὐτῷ ποσὸν τι καὶ μετὰ ταῦτα ἀποθάνῃ, ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτοῦ χρήζει τῆς παραδοχῆς τῶν λοιπῶν κληρονόμων. Καὶ ἐάν μὲν εὔτοι παραδεχθῶσιν αὐτήν, ἀποκτᾶ πλήρες κύρος.

Ἐάν δὲ οὐχί, μένει ἄκυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἄλλ' ἐάν οἱ λοιποὶ κληρονόμοι ἐπιβεβαίωσιν τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν τῇ ζωῇ ἐτι εὐρισκομένου, δὲν δύνανται πλέον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ νὰ ἀνακαλέσωσι τὴν ἐπιβεβαίωσιν ταύτην καὶ ἡ ὁμολογία μένει ἔγκυρος.

Πρὸς δὲ, ἡ ὁμολογία ἡ ἀναφερομένη εἰς παρακαταθήκην ἀφροῶσαν κληρονόμον τινὰ εἶναι πάντοτε ἔγκυρος.

Οἶον. Ἐάν τις κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθενείαν τοῦ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἔλαβε τὸ παρά τινι τῶν κληρονόμων αὐτοῦ παρακατατεθειμένον πρᾶγμα του, ἢ ὅτι κατηνάλωσεν εἰς ἰδίαν χρῆσιν τὸ γνωστὸν πρᾶγμα ὅπερ εἶχε παρακαταθέσει αὐτῷ εἰς τῶν κληρονόμων του, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἔγκυρος.

Παρ: χαρ: Ἐάν εἴπῃ: ἔλαβον τὸ πρᾶγμα ὅπερ εἶχον κατατεθειμένον παρὰ τῷ δεῖνα νῖῶ μου, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἔγκυρος.

Ἐπίσης ἐάν εἴπῃ: ὁ δεῖνα νίος μου ἔλαβεν ἐπιτροπικῶς παρὰ τοῦ δεῖνα ὅσα εἶχον λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ καὶ μοὶ τὸ παρέδωκεν, ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἔγκυρος.

Ὡσαύτως ἐάν εἴπῃ: ἐπώλησα τὸν ἀδαμάντινον δακτύλιον ὅστις ἦτον ἀξίας πέντε χιλιάδων γροσίων καὶ τὸν ὅποσον ὁ δεῖνα νίος μου μοὶ εἶχε δανείσει, ἢ μοὶ εἶχε δώσει ὡς παρακαταθήκην, τὸ δὲ τίμημα κατηνάλωσα εἰς ἰδίαν μου ἀνάγκαν, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἔγκυρος, καὶ ἡ ἀξία τοῦ δακτυλίου πρέπει νὰ πληρωθῇ ἐκ τῆς κληρονομίας.

Ἄρθρ. 1599. Ἐν ταῖς διατάξεσι ταύταις διὰ τῆς λέξεως κληρονόμος ἐννοεῖται ἐκεῖνος, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι κληρονόμος αὐτοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ἂν χωρὶς νὰ ἦναι τις κληρονόμος πρότερον, ἐνεκὰ ἐπι-
συμβάσης αἰτίας, εὐρεθῆ τοιοῦτος κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου
τοῦ ὁμολογήσαντος, ἢ ἰδιότης αὕτη δὲν παραβλάπτει τὸ ἔγκυρον
τῆς ὁμολογίας.

Οἶον· ἐὰν ἀσθενῶν τις ἐπιθανατίως, ὁμολογήσῃ πράγμα τι ὑπὲρ
ξένης γυναικὸς, ἀκολουθῶς δὲ νυμφευθῆ αὐτὴν καὶ ἔπειτα ἀποθάνῃ,
ἢ ὁμολογία του μένει ἔγκυρος.

Ἐὰν ὁμῶς ἡ ἰδιότης τοῦ κληρονόμου ἐπήγασεν οὐχὶ ἐκ τοιαύτης
μεταγενεστέρας αἰτίας, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἀρχικῆς, ἢ ὁμολογία δὲν ἔ-
χει κύρος.

Παρ. χαρ. Ἐὰν ἔχων τις υἱόν, ὁμολογήσῃ, πράγμα τι ὑπὲρ ἀμ-
φιθαλοῦς ἀδελφοῦ του, ἀκολουθῶς δὲ ἀποθάνῃ πρῶτον μὲν ὁ υἱὸς
του, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτός, ὁ ὑπὲρ οὗ ὁμολόγησεν ἀδελφός του ὢν,
καθίσταται κληρονόμος του, καὶ ἐπομένως ἡ ὁμολογία μένει ἀνευ
κύρους.

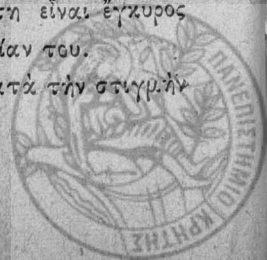
Ἄρθρ. 1600. Ἡ ὁμολογία ἦν κάμνει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
ἀσθενείας του ὁ ἐπιθανατίως ἀσθενῶν ἀναφορικῶς εἰς πράγμα γενό-
μενον ἐν ᾧ χρόνῳ ἤτοξυγίης, ἔχει τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἢν καὶ ἡ κατὰ
τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθενείαν γινομένη ὁμολογία.

Ἐπομένως ἐὰν ἐπιθανατίως τις ἀσθενῶν ὁμολογήσῃ, ὅτι υἱαί-
ων ἔτι εἶχε λάβει παρὰ τινος τῶν κληρονόμων του τὰ ὀφειλόμενα
αὐτῷ, ἢ ὁμολογία αὕτη θεωρεῖται ἄκυρος, ἐνόσω δὲν παραδεχθῶσιν
αὐτὴν οἱ λοιποὶ κληρονόμοι.

Ἐπίσης ἐὰν ἐπιθανατίως τις ἀσθενῶν ὁμολογήσῃ, ὅτι υἱαίων
ἔτι εἶχε δωρήσει καὶ παραδώσει πράγμα τι εἰς τινὰ τῶν κληρονό-
μων του, ἢ ὁμολογία αὕτη μένει ἄκυρος ἐνόσω δὲν παραδεχθῶσιν
αὐτὴν οἱ λοιποὶ κληρονόμοι, ἢ δὲν ἀποδειχθῆ τὸ πρᾶγμα διὰ δικα-
στικῆς ἀποδείξεως.

Ἄρθρ. 1601. Ἐὰν ὁ ἐπιθανατίως ἀσθενῶν, ὁμολογήσῃ, ὅτι
πρᾶγμα τι αὐτοῦ εἶναι κτῆμα ξένου τινός, ἤτοι μὴ κληρονόμου του,
ἢ ὅτι ὀφείλει ποσόν τι εἰς αὐτόν, ἢ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἔγκυρος
ἀκόμη καὶ ἂν περιλαμβάνῃ ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του.

Ἐὰν ὁμῶς γινώσκωσι πολλοὶ ὅτι πρᾶγμα τι κατὰ τὴν στιγμήν

τῆς ὁμολογίας του ἤτο κτῆμα τοῦ ὁμολογήσαντος, ὡς ἀρτίως περιελθὼν εἰς τὴν κυριότητά του εἴτε ἐξ ἀγορᾶς, εἴτε ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, εἴτε ἐξ ἄλλης αἰτίας, καὶ ἐπομένως εἶναι δῆλον, ὅτι ἡ ὁμολογία του εἶναι ψευδής, τότε λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς.

Ἐὰν ἡ ὁμολογία δὲν ἐγίνετο καθ' ἣν στιγμὴν διέθετε τὰ ὑπάρχοντά του, θεωρεῖται ὡς δωρεὰ καὶ χρήζει παραδόσεως. Ἐὰν δὲ ἐγίνετο καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαμνε τὴν διαθήκην του, τότε ἐκλαμβάνεται ὡς διαθήκη.

Εἴτε δὲ ὡς δωρεὰ εἴτε ὡς διαθήκη ἐκληροθῆ ἡ ὁμολογία, δὲν ἰσχύει εἰμὴ διὰ τὸ τρίτον τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 1602. Τὰ τῆς ὑγείας χρεὴ προηγοῦνται τῶν τῆς ἀσθενείας.

Δηλαδή ὅταν ἡ κληρονομία ᾖ βεβαρημένη μὲ χρεὴ, τὰ συναφθέντα ἐν καιρῷ ὑγείας τοῦ ἀποθανόντος προτιμῶνται ἐκείνων ἀπερ συνῆψε κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθενείαν του. Οὕτω λοιπὸν πρῶτον πληροῦνται ἐκ τῆς κληρονομίας τὰ τῆς ὑγείας χρεὴ καὶ ἔπειτα ἂν μὲν περισσεύμα πληροῦνται καὶ τὰ τῆς ἀσθενείας.

Ἐὰν ὁμως ὁ ἀσθενὴς ἐχρεώθη κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθενείαν του ἐκ γνωστῆς τινος αἰτίας, ἄλλης παρὰ τὴν ὁμολογίαν, οἷον, ἐὰν ᾖ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον ὅτι κατὰ τὴν ἀσθενείαν του ἠγόρασέ τι ἢ ἐδάνεισθη, ἢ ἔφθειρεν ἀλλότριον πρᾶγμα καὶ διατελεῖ εἰσέτι ὀφειλέτης, τὸ τοιοῦτο χρέος κατατάσσεται μεταξὺ τῶν ἐν καιρῷ ὑγείας συνομολογηθέντων χρεῶν.

Ἡ αὐτὴ διάταξις ἰσχύει καὶ ὅταν τὸ ὁμολογηθὲν εἶναι ὠρισμένον πρᾶγμα. Δηλαδή ὅ,τι καὶ ἂν ὁμολογήσῃ τις ὑπὲρ ξένου κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν του, ὁ ξένος οὐδὲν δικαίωμα ἀποκτᾷ ἐπ' αὐτοῦ πρὶν ἢ κανονισθῶσιν ἐκ τῆς κληρονομίας τὰ χρεὴ ἀπερ ὁ ἀποθάνων εἶχε συνομολογήσει ὑγιαίνων ἔτι, ἢ τὰ τούτοις ἐξωμοιωθέντα κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον, ἤτοι τὰ χρεὴ τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν μὲν κατὰ τὴν ἀσθενείαν του, ἐπήγασαν ὁμως ἐκ γνωστῆς αἰτίας.

Ἄρθρ. 1603. Ἐὰν τις ὁμολογήσῃ κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθενείαν του, ὅτι ἐπληρώθη ὅσα εἶχε λαμβάνειν παρὰ ξένου τινός, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς.

Ἐάν τὸ χρέος ἐγεννήθη ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας, ἡ ὁμολογία εἶναι ἔγκυρος. Δὲν ἰσχύει ὅμως κατὰ τῶν δανειστῶν, ὧν αἱ ἀπαιτήσεις ἀνέρχονται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀσθενείας ἐποχὴν.

Ἐάν δὲ τὸ χρέος ἐγεννήθη ἐν καιρῷ ὑγείας (τοῦ ἀποθκνόντος), εἴτε ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα χρέη ἀνερχόμενα εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἴτε μὴ, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὁμολογία εἶναι ἔγκυρος.

Π. Χ. Ἐάν ἐπιθανάτιος ἀσθενὴς πωλήσας τι κατὰ τὴν ἀσθένειάν του, ὁμολογήσῃ ἀκολούθως ὅτι ἐπληρώθη τὸ τίμημα, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἔγκυρος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σεβασθῶσιν αὐτὴν καὶ οἱ δανεισταὶ ὧν αἱ ἀπαιτήσεις ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν διετέλει ὑγιῆς. Ἐάν ὅμως πωλήσας πράγμα τι ὅτε ἦτο ὑγιῆς, καὶ ἀσθενήσας ἀκολούθως ἐπιθανάτιως ὁμολογήσῃ κατὰ τὴν ἀσθένειάν του, ὅτι ἐπληρώθη τὸ τίμημα, ἡ ὁμολογία του αὕτη ἔχει ἀπόλυτον κύρος καὶ ὀφείλουσι νὰ σεβασθῶσιν αὐτὴν καὶ ἐκείνοι οἱ δανεισταὶ ὧν αἱ ἀπαιτήσεις ἀνέρχονται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀσθενείας ἐποχὴν.

*Ἀρθρ. 1604. Δὲν δύναται τις πληρώνων κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀσθένειάν του ἓνα ἐκ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ νὰ ἀδικήσῃ τοὺς λοιποὺς.

Δύναται ὅμως νὰ ἀποτίσῃ τὸ δάνειον ὅπερ ἔκαμιν, ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα τοῦ πράγματος ὅπερ ἠγόρασε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του.

*Ἀρθρ. 1605. Ἐν τοῖς ζητήμασι τούτοις ἡ πραγματικὴ ἐγγύησις ἰσοδυναμεῖ πρὸς πρωτότυπον χρέος.

*Ακυρος ὄθεν εἶναι ἡ ἐγγύησις ἣν ἐπιθανάτιος ἀσθενὴς δίδει πρὸς ἐξασφάλισιν χρέους ἢ δανείου τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ.

Ἐάν δὲ ἐγγυηθῇ ξένον, ἡ ἐγγύησις ἰσχύει μέχρι συνδρομῆς τοῦ τρίτου τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἐάν ὅμως ὁ ἐπιθανάτιος ἀσθενὴς, ὁμολογήσας ὅτι εἶχεν ἐγγυηθῆ τὸν ξένον ὅτε διετέλει ἐτι ὑγιῆς, ἡ ἐγγύησις ἰσχύει καθ' ὅλης τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅμως, ὅτι ἐάν ὑπάρχωσι χρέη γεννηθέντα ἐν καιρῷ ὑγείας, τὰ χρέη ταῦτα προηγούνται.

ΤΙΤΛΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΠΕΡΙ ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.

*Αρθρ. 1606. Ἡ διὰ γραφῆς ὁμολογία ἴση τῇ διὰ ζώσης φωνῆς ὁμολογία ἐστὶ. (ᾠρα ἀρθρ. 69.)

*Αρθρ. 1607. Ἡ διαταγὴ ἣν δίδει τις ἐτέρῳ ὅπως γράψῃ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν.

Ὅθεν ὅταν διατάξῃ τις ἕτερον ἵνα συντάξῃ ἔγγραφον μαρτυροῦν ὅτι ὀφείλει τῷ δεῖνα τόσα γρόσια, καὶ ἀφοῦ συνταχθῆ τὸ ἔγγραφον ὑπογράψῃ ἢ σφραγίσῃ αὐτὸ, τὸ τοιοῦτον ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν διὰ γραφῆς καὶ τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἰσχύει ὡς καὶ τὸ ἰδιοχείρως γραφέν.

*Αρθρ. 1608. Καὶ αἱ ἐγγραφαι τῶν πρὸς τοῖς ἐμπόροις συνηθιζομένων βιβλίων ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ὁμολογίαν διὰ γραφῆς.

Παρ. χαρ. Ἐὰν ἔμπορός τις σημειώσῃ εἰς τὸ βιβλίον του ὅτι ὀφείλει τόσα γρόσια εἰς τὸν δεῖνα, ὁμολογεῖ οὕτως, ὅτι ὀφείλει τὸ ποσὸν ἐκεῖνο εἰς τὸν εἰρημένον, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἡ ἐγγραφή αὕτη ἰσχύει ὡς ἡ διὰ ζώσης φωνῆς ὁμολογία.

*Αρθρ. 1609. Τὸ χρεωστικὸν ὁμολογὸν ὅπερ γράψας τις ἰδιοχείρως ἢ δι' ἄλλου τινός, καὶ ὑπογράψας ἢ σφραγίσας παρέδωκεν ἐτέρῳ, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν διὰ ζώσης φωνῆς ὁμολογίαν αὐτοῦ, ἐὰν ᾦται συντεταγμένη ἐν τάξει, ἥτοι κατὰ τοὺς εἰθισμένους τύπους.

Τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχουσι καὶ αἱ συνηθιζόμενα ἀποδείξεις παραλαβῆς.

*Αρθρ. 1610. Ἐὰν ὁμολογῶν τις ὅτι τὸ χρεωστικὸν ὁμολογὸν ὅπερ συντάξας κατὰ τοὺς εἰθισμένους τύπους ἰδιοχείρως ἢ διὰ ἄλλου καὶ ὑπογράψας ἢ σφραγίσας παρέδωκε τῷ δανειστῇ αὐτοῦ, εἶναι ἰδικόν του, ἀρνεῖται τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον χρέος, ἢ ἀρνήσις αὐτοῦ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἀποτίσῃ τὸ χρέος.

*Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀρνήται, ὅτι τὸ ὁμολογὸν εἶναι ἰδικόν του, πά-

λιν δὲν πίπτει τὸ ὁμολογον, ἐὰν ἡ ὑπογραφή ἢ ἡ σφραγίς του ᾔηται γνωστή.

Ἐὰν δὲ ἡ ὑπογραφή ἢ ἡ σφραγίς αὐτοῦ δὲν ᾔηται γνωστή, τότε διατάσσεται νὰ γράψῃ τι καὶ προσκαλοῦνται πραγματογνώμονες, ὅπως ἀποφανθῶσιν ἂν αἱ δύο γραφαὶ εἰσὶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου· καὶ ἂν ἡ ἀπάντησις τῶν πραγματογνώμωνων ᾔηται καταφατικὴ, ὁ ὑπογραφεὺς τοῦ ὁμολόγου καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους.

Ἐνὶ λόγῳ ὁ ὑπογραφεὺς τοῦ ὁμολόγου καταδικάζεται, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὑπόνοιά τις πλαστογραφίας ἢ παραποιήσεως.

Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ τοιαύτη ὑπόνοια, ὁ δὲ ὀφειλέτης ἀρνῆται καὶ τὴν ὑπογραφήν καὶ τὸ χρέος, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος ἐπάγεται αὐτῷ ὄρκος ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅτι οὔτε χρέος ἔχει, οὔτε τὸ ὁμολογον ἰδικόν του εἶναι.

Ἄρθρ. 1611. Ἐὰν ἀφοῦ δώσῃ τις χρεωστικὸν ὁμολογον συντεταγμένον ὡς εἴρηται, κατὰ τοὺς εἰθισμένους τύπους, ἀποθάνῃ, τὸ χρέος πληρώνεται ἐκ τῆς κληρονομίας, ἐὰν οἱ κληρονόμοι ἀναγνωρίζωσιν, ὅτι τὸ ὁμολογον εἶναι πράγματι τοῦ ἀποθανόντος.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ἀρνῶνται, ὅτι τὸ ὁμολογον εἶναι τοῦ ἀποθανόντος, πάλιν τοῦτο δὲν πίπτει, ἐὰν ἡ ὑπογραφή ἢ ἡ σφραγίς αὐτοῦ, ᾔηται γνωστή.

Ἄρθρ. 1612. Ἐὰν μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἀνακαλυφθῇ μετὰ τῶν πραγμάτων του βαλάντιον πλήρες χρημάτων μετὰ τοιαύτης τινὸς σημειώσεως ἰδιοχείρως γεγραμμένης: *Τὸ βαλάντιον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν δεῖνα, εὑρίσκεται δὲ εἰς χεῖράς μου ὡς παρακαταθήκη*, τὸ βαλάντιον δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, χωρὶς νὰ τῷ ζητηθῇ ἄλλη ἀπόδειξις.

Ἡμερομηνία τοῦ Ἀντ. διατάγματος.

13 Δεκεμβρὶ ἐβδελ 1291.

ΑΧΜΕΤ ΔΖΕΒΔΕΤ, Ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης.

ΕΣΣΕΙΤ ΧΑΛΙΑ, Ῥητροφύλαξ.

ΣΕΙΦΕΔΔΙΝ, Μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

ΕΣΣΕΙΑ ΑΧΜΕΤ ΧΟΥΛΟΥΣΗ, Μέλος τοῦ Ἱερονομικοῦ

Ἀνακριτηρίου.

ΕΣΣΕΙΑ ΑΧΜΕΤ ΧΗΑΜΗ, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀκυρω-

τικοῦ Δικαστηρίου.

ΑΧΜΕΤ ΧΑΛΗΔ, Μέλος τοῦ Ἱερονομικοῦ Ἀνακριτηρίου.

ΟΜΕΡ ΧΗΑΜΗ, Ἀρχισυντάκτης τῶν ῤητρῶν.

ΑΒΔ ΟΥΣ ΣΕΤΤΑΡ, Βοηθός τοῦ ἀνχθεωρητοῦ τῶν ἱερα-

ποφάσεων.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΤΟΥ ΙΓ'. ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΣ. Όροι τῆς Όμολογίας.	Σελ.	3
ΤΙΤΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Πότε ἡ ὁμολογία εἶναι δεκτή, καὶ πότε οὐχί.		5
ΤΙΤΛΟΣ ΤΡΙΤΟΣ. Περὶ ἐνεργείας τῆς ὁμολογίας.		8
Κεφάλαιον Α'. Ἐνέργεια τῆς ὁμολογίας ἐν γένει.		8
Κεφάλαιον Β'. Περὶ ἀποκηρύξεως τῆς κυριότητος καὶ περὶ εἰκονικότητος.		9
Κεφάλαιον Γ'. Περὶ ὁμολογίας τοῦ ἐπιθανατίως ἀσθε- νοῦντος.		11
ΤΙΤΛΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ. Περὶ ἐγγράφου ὁμολογίας.		17

